

KERECSENYI ÉVA (1964) – Győr

Körmenden születtem. Szombathelyi és pécsi tanulmányaim után a sors szerencsésebb kezének köszönhetően Győrbe vezetett az utam. Olasz magántanárként és asztrológusként tevékenykedem. Az írás számomra hobbi, szenvedély és egyfajta lélekterápia is. Verseim több internetes irodalmi portálon is megjelennek. Az Art'húr Irodalmi Kávéház egyik szerkesztője vagyok, és az Art'húr, valamint a Cserhát irodalmi díjak boldog tulajdonosa. Három magánkiadású könyvvel büszkélkedem. 2015-ben jelent meg Lélekkeringő címmel első könyvem, 2016-ban a Felhőtánc, 2017-ben pedig a Lélekfutam c. verseskötetem. 2019-ben Mohácsi Attilával a Győri Nemzeti Színház színművészeivel „Érzések és Sugallatok” címmel közös CD-t adtunk ki.

Csendélet

Besurran a fény az ablakon,
semmiből jött porcicákkal játszik,
a falra fura filmeket vetít,
árnyékok oly óriásnak látszik,
ajándék nekem e délután,
mely aranyhajat fésül szívemre,
mosoly szaladgál arcomon,
ahogy beleszuszogsz e csendbe.

Önnek csomagja érkezett

egyetlen perc az élet,
egyetlen szívdobbanás,
ahogy gyufa sercen a sötétben,
s egyet pislant a láng,
egy mondat, mit épp csak elkezdél,
egy kérdés, mi válaszra vár,
csoki, mi kezedben olvad,
a lemez, mi hamar lejár,
s ha vágató lóként nyargal
a villanásnyi idő,
nyergelj, és üld meg a hátát,
vár még egy új félidő,
a pont ott lesz a mondat végén,
de tolongnak még a szavak,
hogy az utolsó tollvonásig
új verseket szavaljanak,
s ha egy reggel csenget a postás,
hogy csomagod érkezett,
ne húzd és vond a percet,
túlhordtad már az érveket,
hogy miért kéne megtagadnod
egy tálcán kínált esélyt,
bontatlan ajándék marad,
ha elengeded a kezét.

Aranyhal

Adj erőt, Istenem,
hogy elbírjak minden terhet,
mit nyakamba akasztottál,
amikor jól kitervelted,
kavicsot dobsz az alvó folyóba,
húzzon az örvény pörögve, forogva,
rántson magával félelmetes mélybe,
beleláthassak az ördög veséjébe,
ki rég eljátszotta minden ócska trükkjét,
fájdalmas emlékét a holdra számúzném,
onnan tán nem árthat se nekem, se másnak...
aranyhalamtól már tudom, mit kívánjak,
kócosan bolondos, összebújós reggelt,
elégedett sóhajt - így van ez jól - rendben,
édes-bájos létet, együtt kuncogósat,
szabadságban élni, mint vízcsepp a folyóban.

Porszem

Rémálmok huhogta éjjel
a víz is vacog a pohárban,
kígyóméreg csepeg a csapból,
sárkányod tüzet okádva
fújtat és arcodba köpköd,
nem nyughat egy pillanatra,
revansot szeretne venni,
hisz a VIP listádból kihagytad.

Karmolt és szívedet tépte,
nyakadhoz jéghideg kést szorított,
magának követelte lelked,
s ha éhezett, csúnyán ordított,
vámprírként véredet szívta,
durván letörte szárnyad,
s mikor sántítva faképnél hagytad,
dühében az öklét rázta.

Rémálmok huhogta éjjel
még ott kísért, de ereje fogytán,
s mire fényt csókol szádra a hajnal,
csak egy porszem lesz az emlékek polcán.

Intermezzo

még úgy aludtam volna,
de egy pimasz gondolat
folyvást fülembe zümmögött,
próbáltam lecsapni, de
kitbartón körözött,
rövid szünet,
majd bevetés újra indult,
teljes erőből rám rontott,
s a rohamok száma nem ritkult,
koponyámon koppant,
nem tisztelte álmom,
bezúzta lelkem ablakát,
az idegeimen táncolt,
a feltámadt huzattól
remegni, fázni kezdtem,
paplanom fejemre húztam,
s hajnal derengett,
mire megadta magát a testem

Arc poetica

szád szegletéből az a huncut mosoly
felszaladt füled tövébe,
térképet rajzolt az arcodra,
hogy érintésem hazakísérje,
érzés, mi idebent mocorgott,
iránytűt adott kezembe,
felfedezni vágytam sok zezugot,
ajkam ajkadat kereste,
oly tökéletesnek tűnt a pillanat,
felgyorsult szívverésem,
a szoba szentéllyé változott,
beragyogta a békesség fénye

Lélektakaró

Belenéztem a reggel párás szemébe,
a sűrű ködtől csak az orromig láttam,
felhőbe csimpaszkodva ácsorgott a nap
egy számmal kisebb, rosszul szabott ruhában.

Holle anyó éjjel dunnáját megrázta,
hósapkát nyomott a parti fák fejébe,
ártatlan fehérség – lágy lélektakaró
hull, hogy békét borítson a mindenségre.

Hangsebességgel

kanyarog az élet,
egyenes út talán nem is létezik,
mindenütt kitérők, árkok,
stop táblák,
Isten felemelt ujja
az intő jel,
hogy most nem
erre, hanem arra,
persze okkal,
bízz bennem,
minden csak érted – mondja,
s én mégis toporzékolva kérdem,
miért pont most, miért pont velem,
próbálok héjából szemenként kifejteni
a megfejthetetlen titkot,
s türelmet tanulni
az idő örvényében,
holott nyílveszőként,
a hang sebességével
repülnék hozzád,
s az új élet nevű
céltabla kellős közepébe,
úgy fáj maradásom,
kétségbeesetten tátogok,
könnyezve érted kiáltok,
s partra vetett halként vergődök,
majd megöl hiányod...

Repülj velem

Repülj velem a felhőkön túlra,
alul a város lustán elnyúlva
kúszik, kanyarog, készül az éjre,
aranyló szívéen a Hold pecsétje.

Repülj velem az álmokon túlra,
dobjunk érmét a boldogság-kútba,
s ha szomjúságtól porzik a lélek,
oázis legyünk egymás szívének.

Kávé habbal

Nélküled bágyadt, rekedt a reggel,
hiába skálázik, majd megfeszül,
fals, hamis hangok szöknek ki száján,
a jókedvem kinyúlva elterül,
a nap se lelkes, orrát kidugja,
sminktelen arcán torz, gúnyos mosoly,
lemondón legyint, ő sincs jó passzban,
s csak vigyorog elárvult sorsomon,
kávéskanalam unottan koccan,
ma nem kergeti szét a tejhabot,
elmélázok a múltó időről,
s lefőzök magamnak egy szebb napot.